

Enhorabona... i adéu

El dia en què les tres repúbliques bàltiques es van fer independents, em vaig emportar una de les alegries més grans dels últims anys. Lituània, Letònia i Estònia ja són lliures i això és motiu suficient, per ell mateix, per a sentir-se feliços. Però prou.

Aquell mateix dia em vaig trobar alguns amics que estaven exultants no solament pels bàltics sinó també per nosaltres. Pensaven que la independència bàltica obria camí a la catalana. Els vaig intentar explicar que, més enllà d'una certa creació d'ambient, res de res. I els vaig advertir que, en el moment que els bàltics siguen estats amb tots els ets i els uts, es faran amics dels estats i ens oblidaran a nosaltres. Aniran de bracet de González i Mitterrand.

Dijous passat, una senyora que es diu Beata Mustavicius i que sembla que representa el govern de Lituània de manera oficiosa a Espanya va declarar a l'Agència Europa Press —coneguda per les seues escasses simpaties cap a qualsevol nacionalisme que no tinga un estat al darrere— que la independència de les repúbliques bàltiques no es pot comparar al nacionalisme basc o català. La veritat és que quan deia als meus amics que els lituans ens oblidarien ràpid no pensava a trobar-me un testimoni tan instantani de l'intent d'abandó. Però en fi...

No vull dir, ¡alerta!, que no vindran ja mai més a mani-

festar-se a Catalunya o que no faran declaracions, alguns, de tant en tant i tot això. No. Però que ningú es faça esperances: Si Landsbergis va a Madrid o París, no serà fàcil que passe per València o Barcelona. I si acaba venint, visitarà algun dels nostres presidents i prou. No cridarà "¡Visca Catalunya Lliure!", encara que segurament serà prou discret com per no cridar tampoc un "¡Viva España!" o un "¡Vive la France!".

¡Ei!, i res a dir, almenys per la meua banda. La política internacional és una de les coses més cíniques i fredes del planeta. I a Landsbergis o a Rütel ara no li fan falta declaracions de suport sinó *peles* i ajudes diplomàtiques i consolats amb la bandera ben hispada i coses d'aquest estil. I d'això els catalans no tenim res.

Per tant, a partir d'ara, haurem de compartir la nostra solidaritat de nació oprimida amb la solidaritat dels estats que ens oprimeixen. I ells ja triaran en cada moment el que més els convinga. En tota la recent història europea no conec cap cas en què un nou estat, passada la primera fal·lera entusiàstica, s'haja erigit en defensor de les nacions sense estat.

Estarem, doncs, on estàvem: tot depèn només de nosaltres.

Vicent Partal

Mitterrand

He estat uns dies a França. La impressió general és que el president François Mitterrand està buscant amb totes les seves forces un èxit en la negociació amb serbis i croats que amenacen, com és sabut, amb començar les hostilitats des de l'últim dia d'agost. Les preses de Mitterrand per posar-se en el conflicte balcànic provenen, segons em diuen, del seu *gaffe* monumental en els primers moments de la revolució russa. Dels països occidentals resulta ser França la que va donar credibilitat al comunicat dels 17 punts enviats al món pel vice-primer ministre Gennadi Ianáiev. Mitterrand no solament va donar credibilitat, sinó que va aparentar ser el millor informat dels països membres de la Comunitat.

En tot aquest assumpte hi ha una certa ambigüïtat que es remunta a l'audiència a Mitterrand —demanada però no concedida— al president de la Federació Russa Borís Eltsin. I pesa també l'ambigüïtat, aquesta vegada fruit d'un mal càlcul, que ofereixen al món una sèrie de dirigents del partit del president, el Partit Socialista. S'ha tractat amb miraments al penúltim dirigent stalinista dels partits europeus —l'últim sembla ser el portugués Alvaro Cunhal— i pel que sembla els francesos de la crema socialista no confien en un PC dirigit, per exemple, per Fiterman. Saben que per a les eleccions pròximes,

sobre tot per a la segona volta el que queda del vot comunista ha de ser considerat com molt valuós per al Partit Socialista.

El temps de la "casa comuna" s'ha sentit en molts països, però, pel que es veu a França els temps de les cires és lluny.

Deixem per un proper número l'anàlisi lúcida de la vella figura —d'edat jove i madur en experiència— de l'ex-president de França Valéry Giscard d'Estaing.

Fabià Estapé

